

HET
SPOOKSLOT
AAN
DE LOIRE

Over het boek

‘Doe de ramen dicht,’ zuchtte zij, bijna onhoorbaar.

‘De ramen dicht? Het is hier om te stikken,’ had Armand verwonderd geantwoord, terwijl hij Marguerite voorzichtig weer te bed legde.

‘Doe de ramen dicht,’ smeekte zij, en toen hij nog steeds aarzelde: ‘Als ik je toch zeg, dat *het* daardoor binnenkomt?’
‘*Het?!... Wat?!...*’

Het werk van wijlen Havank wordt met de regelmaat van een klok herdrukt en geen lezer zal dan ook hiaten in zijn Schaduw-verzameling hoeven aan te wijzen. In zijn eerste boeken sloot Havank zich nog angstvallig aan bij de toen heersende ‘orthodoxe’ traditie – gevestigd door Edgar Wallace en door een pionier als Ivans – maar in zijn latere romans kreeg de humor van zijn persoonlijke taalgebruik hoe langer hoe meer de overhand. Na Havanks dood wordt de serie voortgezet door de journalist-schrijver Pieter Terpstra, die door pers en publiek vrijwel onverdeeld is geprezen om zijn inlevingsvermogen in het hoogst merkwaardige zieleleven van de Schaduw.

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het probleem van de twee hulzen
De N.V. Meteor
Er klopt iets niet
Hoofden op hol
Vier vreemde vrienden
Polka mazurka
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De man uit de verte
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

©1968 by A.W. Bruna & Zoon

Omslag: Dick Bruna

Typografie en druk: Bosch – Utrecht

ISBN e-book 978 90 449 6132 4

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geef u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

Het spookslot
aan de Loire

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1 Kerstvakantie

1

De sneltrein Amsterdam-Parijs, die om ongeveer tien uur de Nederlandse hoofdstad verlaat, was Dordrecht reeds gepasseerd en reed nu door de eindeloze bocht bij Willemsdorp. De remmen gierden en knarsten met hevig geweld, de trein minderde vaart en reed de Moerdijkbrug op die eruit zag als een reusachtig meesterstuk van hogere suikerbakker kunst: wit besneeuwd, beijzeld en berijpt. In het glanzende, donkere water van het Hollands Diep dreven grote ijsschollen, dwalende eilanden gelijk. Strak en gespannen als een stalen boog stond de blauwe winterhemel over het wijde land van Brabant dat, zover het oog reikte, met een witte wade was bedekt – een Kerstlandschap, zoals Nederland er in geen jaren had aanschouwd. Het beloofde een romantische, Dickens-achtige Kerstmis.

Hoofdinspecteur Uyttenbogaert van de Amsterdamse Politie keek onwillekeurig naar de voorbij wielende spanningen die hij tevergeefs probeerde te tellen, tot het hem zeer begon te doen in zijn hoofd.

De hoofdinspecteur, een stevig gebouwde, robuste Amsterdammer van achter in de dertig, had het zich in de hoek van het tweede klasse compartiment gemakkelijk gemaakt, en terwijl hij naar het voorbijlijdende landschap tuurde, dacht hij aan de genoeglijke Kerstdagen die hij in de Franse hoofdstad ging doorbrengen, als gast van zijn ongetrouwde vriend en collega, hoofdinspecteur Silvère, één der bekwaamste en meest bekende speurders van de Parijse Criminele Recherche, anders gezegd: van de Parijse Sûreté Nationale.

Silvère, die na de oplossing van *'Het Raadsel van de Drie Gestalten'* – waarin hij met de Amsterdamse Inspecteur had samengewerkt – zijn zomervakantie met de Uyttenbogaerts in een villaatje te Noordwijk had doorgebracht, had er op gestaan dat zij op hun beurt de Réveillon in Parijs zouden komen vieren. Uyttenbogaert en zijn vrouw hadden de uitnodiging gaarne aangenomen. Elly, zo luidde haar naam, had echter de beide kinderen niet onder de hoede van familie of dienstpersoneel willen achterlaten, en de inspecteur was in zijn hart blij dat de beide kleuters meegingen. 'Je kon ze maar moeilijk zolang missen,' overwoog hij, wel wetend dat hij nòch zijn vrouw één enkel rustig ogenblik gekend zouden hebben, zo de kinderen thuis gebleven waren.

Hij had het dan ook een ideale oplossing gevonden toen Elly voorstelde de Franse hulp-in-de-huishouding, die naar de naam Annette luisterde en een beschermeling was van hoofdinspecteur Silvère, mee te nemen om op de kinderen te passen.

Uyttenbogaert genoot van het vooruitzicht de Kerstdagen in Parijs door te brengen. Hij was bijzonder op zijn vriend en collega Silvère gesteld, had in menige internationale zaak prettig met hem samengewerkt en uit hun samenwerking was een hartelijke vriendschap gegroeid. Parijs was feitelijk een jeugdroom van de goedronde Amsterdammer. Hij had er de laatste jaren van zijn vrijgezellentijd doorgebracht, en was er getrouwd vandaan gekomen. Hij had trouwens een zwak voor alles wat 'Parijs' was, en hij had *dit* met veel Nederlanders gemeen, dat hij zijn genegenheid verdeelde tussen Parijs en Amsterdam. Er waren dagen dat hij – en zijn vrouw met hem – niet vrij was van heimwee naar de Seinstad, doch Uyttenbogaert kwalificeerde het als een 'onverzoenlijk conflict'. Een conflict overigens dat veel Nederlanders uit ervaring kennen. In Amsterdam – dat ze in hun hart de enige stad vinden – hebben ze een vaag soort van heimwee naar Parijs; doch zodra het lot, of hun eigen verkiezing hun Parijs als woonplaats aanwijst, overkomt het hun meer dan eens dat ze een weemoedige gedachte wijden aan hun goede Amstelstad, en er een lief ding voor over zouden hebben een avondwandeling te kunnen maken langs één van de statige grachten, waarin de glorie van oud Amstelredam zich weerspiegelt, of... een glas bier te kunnen drinken op het Damrak, al naar hun aard en aanleg. 'Blij dat je naar Parijs gaat, Elly?' vroeg Uyttenbogaert, uit zijn gepeinzen ontwakend.

Zijn vrouw die tegenover hem zat en Uyttenbogaertje junior, oud vier jaar en brutaal als de beul, binnen de zeer ruim gerekende perken der gematigde beweeglijkheid hield, of liever trachtte te houden, knikte geestdriftig.

Uyttenbogaert zag de glans van vreugde die in haar ogen lichtte. Hij glimlachte, zijn arm om de schouder van zijn dochttertje slaande, dat tegen hem aangeleund – de hemel zij geprezen – in slaap was gevallen. Haar ene gebalde vuistje rustte op de knie van Uyttenbogaert, de duim van het andere handje zat diep in het mondje gedoken.

De blik van de stoere hoofdinspecteur gleed alomvattend over zijn 'rijkdommen' – zoals hij het uitdrukte – en onwillekeurig knikte hij als tot besluit van zijn mijmeringen. 'We zullen sans doute een verruk-

kelijke Réveillon hebben,' zei Elly even later, in haar vreemd en vermakelijk mengelmoes van veel goed Frans en weinig doch onduidelijk Nederlands, met welke laatste taal zij op hevig gespannen voet leefde, zeer tot vermaak van haar echtgenoot.

Hij keek haar glimlachend aan en zag hoe heel haar fijnbesneden gezichtje 'straalde', reeds bij voorbaat genietend van de vreugde haar geboortestad terug te zien in de Kersttijd. Hij wist dat zij in het uitstapje een welhaast kinderlijk genoeggen schepte, en het ontroerde hem. Ze was toch eigenlijk nog zo'n kind, ondanks haar vijf-en-twintig jaar en haar twee kinderen, dacht hij.

Zijn plotselinge, hals-over-kopse huwelijk met een Française had indertijd zijn hele familie tegen hem in het harnas gejaagd, maar hij had er slechts één antwoord op gehad: 'Je m'en balance...!' Hij was nu al een jaar of acht getrouwd, en nog altijd blij dat hij indertijd had doorgezet ten koste van alles. Hij had het wel buitengewoon getroffen, overwoog hij, en het was een overweging die hem soms spontaan de armen om de ranke leest van zijn kleine, slanke Française deed slaan, waarna hij haar opnam, in zijn sterke armen licht als een veer, en haar mond, hunkerend naar zijn liefkozing, hartelijk zoende. Die plechtigheid was min of meer tot een vast ritueel geworden voor solemnele gelegenheden, zoals een plechtige verzoening na een of andere echtelijke 'gedachtenwisseling'.

Uyttenbogaertje junior stoorde de genoeglijke overpeinzingen van zijn vader met een dringend verzoek om nadere inlichtingen aangaande het gebruik van de noodrem, waarnaar hij keek met iets in zijn blik dat Uyttenbogaert senior bliksemsnel met zijn ogen de afstand deed meten, die zijn zoons grijpvingers van het begeerde speelgoed scheidde. Hij trachtte hem geduldig uit te leggen waartoe een noodrem diende, al behoorde hij zeker niet tot die categorie van ouders die het nodig achten alles met hun kinderen te bespreken en breedvoerig te behandelen, en die zich er dan over verbazen als de kinderen niet willen slapen, bang zijn in het donker en gillen dat er een Freud of een complex onder het bed zit.

Met fel geknars van remmen kwam de trein langs het eindeloze en onherbergzame station van Roosendaal (stations hebben iets onzegbaar lugubers) tot stilstand. Het helse lawaai deed de zesjarige dochter van Uyttenbogaert ontwaken, en daarmee was het met de rust der ouders gedaan. Het werd een strijd tegen de uit-de-ramen-hangerij, en

een temmen van de demonstratief te kennen gegeven begeerte de hele stationsrestaurant op te kopen tegen de bekende fancy-prijzen. Een zucht van verlichting steeg uit de gemoederen op toen de trein zich weer in beweging zette, onder aanvoering van een verse (Belgische) machine – met de gebruikelijke wilden bemand. Het raam dat open gestaan had om even te spuien werd weer gesloten, en voorlopig waren de kinderen zoet met hun chocolade.

In Rosendaal waren enkele andere reizigers ingestapt: een heer van middelbare leeftijd en een juffrouw van wie niets anders gezegd kon worden, stelde Uyttenbogaert vast, dan dat ze een ‘juffrouw’ was, zonder kraak of smaak; van onbestemde bestemming, kleur en leeftijd; kortom een afdruk van niets.

De Belgische douane bleek, zoals immer, buitensporig gemakkelijk, doch ook ditmaal vond Uyttenbogaert geen antwoord op de vraag die hem altijd kwelde als hij een Belgische douanier ontmoette: zijn ze zo gemakkelijk uit menslievendheid of zijn ze eenvoudig te lui om al die rommel overhoop te halen? In beide gevallen, besloot hij, hebben ze gelijk en zijn ze te prijzen.

Antwerpen-Oost leverde geen verrassingen en de Sinjorenstad lag weldra achter hen. De trein stevende op Brussel aan, de stad die nòch vis, nòch vlees is, en waar de onbestemde juffrouw derhalve uitstapte om plaats te maken voor een Vlaams echtpaar met twee kinderen, twee meisjes.

‘Dat belooft wat!’ zei Uyttenbogaert tegen zijn vrouw, terwijl hij op zijn eigen kroost en de beide nieuwelingen duidde. De trein zette zich weer in beweging, en het feit dat deze nu in tegengestelde richting reed deed een ogenblik de aandacht der beide Uyttenbogaertjes – die tot nu toe met de aan kinderen eigen critische blik de nieuw-aangekomenen hadden gadeslagen – van hun slachtoffers afwenden.

‘Oh, we gaan weer terug!’ klonk het verwonderd.

‘Gaan we nu alweer naar Amsterdam?’ luidde vraag nummer twee.

Uyttenbogaert legde het geval van de veranderde richting uit en meende er daarmee af te zijn. Doch op de uitleg volgde natuurlijk de vraag: ‘Waarom?’ en ‘waarom maken ze zo’n gek station?’

En Uyttenbogaert die dat vraagstuk eigenlijk nooit had overdacht, vond een uitweg in een ogenblik van helderheid: ‘Tja, in de tijd toen men, zoals dikwijls in Holland, de spoorlijnen nog dwars door de stad bouwde, hadden de mensen meer tijd om bij de overwegen te wachten en ze waren minder gehaast, begrijp je?’

‘Maar waarom hadden de mensen toen geen haast, pappie?’

Eer Uyttenbogaert daarop had kunnen antwoorden, knalde een andere vraag los, een vraag als een schot, een vraag als een bom.

‘Waarom praat die dikke juffrouw zo gek, Mama? Is dat de Belgische taal?’

De bom richtte minder schade aan dan de ontstelde ouders een ogenblik vreesden. Het Vlaamse echtpaar nam de zaak met veel goedmoedigheid op.

Uyttenbogaert junior glimlachte breed, en koninklijk welwillend. Hij gleed van de bank en entameerde een gesprek met de beide Vlaamse meisjes. Zijn zuster volgde weldra, met de uitgesproken bedoeling: de leiding te nemen. Enkele ogenblikken later was de vriendschap beklonken, en het duurde niet lang of er werd een spel uitgevoerd waarvan geen der ouderen doel of strekking begreep, maar dat klaarblijkelijk veel geschreeuw en heen en weer geren in de corridor noodzakelijk maakte.

Streng instructies in Frans, Noord- en Zuidnederlands. De trein daverde voort.

Uyttenbogaert en de Vlaming, die ingenieur bleek te zijn, begaven zich in de corridor om een sigaar te roken en meteen een oogje op de kinderen te houden. In de corridor was echter van alles te zien, behalve kinderen. Mopperend togen de beide vaders op zoek, en vonden hun kroost vereend en opgewekt in een leeg eerste klasse compartiment, waarvan zij zich bij gemeenschappelijk akkoord hadden meester gemaakt. Uyttenbogaert junior danste als een wilde op de blauwe kussens, omhangen met de witte draperie die hij van de leuning had losgepeuterd.

De drie meisjes gierden en schenen zich opperbest te amuseren.

De beide vaders keken elkander aan... en glimlachten.

‘t Is zund om er een end aan te maken,’ meende de Vlaamse vader en Uyttenbogaert die er niet veel voor voelde ook tijdens zijn vakantie politiediensten te verrichten, liet zijn zoon ongestoord zijn Terpsichore-neigingen botvieren.

‘Misschien wordt hij moe en valt hij straks in slaap,’ zei Uyttenbogaert.

‘Daar ziet hij anders niet naar uit,’ meende de Vlaming, die van der Wielens bleek te heten.

‘Die!’ zei Uyttenbogaert met een mengeling van trots en ergernis. ‘Als er tegen de tijd dat hij z’n brood zal moeten gaan verdienen, met de

toenemende werkloosheid op de hele wereld nog één baantje vrij is, dan krijgt hij het!’

‘Wel,’ antwoordde de Vlaming, ‘dat is altijd beter dan een suffertje. Ik mag ze wel zó.’

De blanke derwisch danste ongestoord verder, de beide ouders hervat-ten hun gesprek en keken de andere kant uit naar buiten, middelerwijl oplet- tend of er geen conducteur naderde. Een minuut of tien ging in ongestoorde rust voorbij, dan brak er eensklaps in de kinderkamer een oorverscheurend gekrijs los. Met een bliksemsnelle beweging keerden de vaders zich om, rukten de deur van het compartiment open, storm- den naar binnen en voerden een charge uit.

Uyttenbogaert junior onderging een tuchtiging, die echter meer op het morele dan op het fysieke effect berekend was en toegediend werd onder het motto: ‘Misschien ben je ditmaal per ongeluk onschuldig, my son, maar dan heb je het ongetwijfeld nog te goed van een vorige keer, en zo niet dan accepteer je het maar in rekening-courant.’

Enige opheldering vonden de vaders echter wel gewenst, en Uyttenbo- gaert in zijn kwaliteit van inspecteur belastte zich met het verhoor. Het bleek weer eens: ‘Cherchez la femme’. De meisjes hadden de euvele moed gehad de dansende derwisch uit te lachen; en op dat punt was de jonge Uyttenbogaert uitermate gevoelig. Derhalve was hij van zijn podium afgedaald om met vuisten gerechtigheid uit te oefenen.

Zijn vader verzocht hem beleefd doch dringend: ‘Om voortaan derge- lijke gewoonten thuis te laten!’

De beide mannen keerden naar hun compartiment en respectieve wederhelften terug; en Annette, het huishoudstertje, dat Madame Uyttenbogaert bij het opnieuw inpakken der door de Franse douane overhoop gehaalde koffers geholpen had, toog erop uit om het verdere toezicht over de kinderschare op zich te nemen.

De tocht naar het restauratie-rijtuig, waar de Uyttenbogaerts gingen lunchen, vormde een welkome afwisseling, hoewel Uyttenbogaert zijn hart vasthield voor mogelijke ongelukken en rampen in een, met het oog op zijn kroost, nogal précaire inrichting.

Voor de kinderen betekende de maaltijd in de trein echter een tot nu toe niet gekende sensatie, en derhalve hadden ze voor het eerste ogen- blik tenminste afleiding, zodat de vermaningen van Uyttenbogaert konden beperkt blijven tot een: ‘Zeg, Pierrot, als ’t je schikt en ’t niet teveel van je welwillendheid gevergd is, neem dan je vingers uit je bord

en eet als een mens, we zijn hier niet in een rijdende apenkooi!' Waarop zoonlief glimlachte; een brede grootmoedige glimlach, waarmee hij het in de wereld ongetwijfeld ver zou brengen, want het ontwapende al zijn vijanden... waartoe hij, onder bepaalde omstandigheden ook zijn vader rekende...

De eenparige conclusie van Pierrot en zijn zuster Geneviève omtrent het restauratie-rijtuig luidde: 'Een leuk kroegje' of 'een kroegje op wietjes.'

'Papa?'

'Ja, Geneviève?'

'Als je groot bent, mag je dan met je handen eten, papa?'

'Nee,' zei Uyttenbogaert categorisch. 'Nooit!'

Een armpje ging omhoog, een beschuldigend vingertje strekte zich, het geheel wees onmiskenbaar duidelijk in de richting van een meneer die een artisjok verslobberde.

'En die dan?!' klonk het. 'Die meneer eet z'n groente met z'n vingers. Mag dat wel?'

'Oh, tais-toi, Geneviève, je t'en prie!' smeekte Elly haar dochter. Uyttenbogaert praatte snel over het incident heen en wierp tersluiks een blik in de richting van zijn zoon, bang dat deze van plan was de aanklacht van zijn zuster nader uit te werken; maar Pierrot had een bord vol eten en een hongerige maag, en in dergelijke omstandigheden boezemde de mensheid hem hoegenaamd geen belang in.

Buiten begon het duister reeds in te vallen, dorpen en steden, heuvels en bossen, alles vervaagde en verloor zich in de witte eindeloosheid, waarover de ondergaande zon een rosse gloed verspreidde die de westerkim in vlammen zette, en de wolkenstapels langs de verre einder omtoverde in stromen roodgloeiend metaal dat langzaam uiteenvloei- de en langzaam doofde.

De Vlaamse familie stapte in St. Quentin uit, en voor de verdere reis hadden de Uyttenbogaerts het compartiment voor zich. Een hoeveelheid geïllustreerde tijdschriften en enkele kleurpotloden bleken in staat de kinderen onder toezicht van Annette bezig te kunnen houden, en de beide ouders genoten een uur van ongekende en ongewone rust. Het einde van de reis naderde snel, de trein had de rand van de banlieue reeds overschreden, de wissels werden talrijker, evenals de rode, groene en blauwe seinlichten. Zoiets als zenuwachtigheid begon zich van Elly meester te maken. De kinderen werden aangekleed, de valie-

zen uit het net gehaald. Langzaam minderde de trein vaart, eerst bijna onmerkbaar dan sneller en sneller. Annette die Parijs in geen tijden gezien had, niet sedert Silvère haar naar Holland had gebracht, stond met haar neus tegen de ruit gedrukt om toch vooral zo gauw mogelijk de verlichte torens en koepels van de Sacré Coeur te kunnen zien. En Elly deed feitelijk precies hetzelfde. Het was dan ook een duo dat Uyttenbogaert eensklaps opgewonden in de oren schaterde: 'Voilà! Voilà déjà le Sacré Coeur!!'

Langzaam gleeed de trein het Gare du Nord binnen, somber en zwart als immer. Uyttenbogaert had inmiddels het raam opengeschoven en tuurde over het lange perron. Geen kans, zij zaten in één der laatste rijtuigen en het perron was niet overdadig verlicht.

De remmen knarsten, de trein zuchtte, schokte nog even en stond dan eindelijk stil. Onder leiding van Uyttenbogaert en met behulp van een porteur, had het uitladen van de stoet plus bijbehorende bagage zonder ongelukken plaats, en men zette koers naar de uitgang. Annette ging vooruit met de porteur; om toezicht te houden op de bagage, heette het, maar Uyttenbogaert vermoedde dat er meer achter stak. Elly gaf haar man een arm, zenuwachtig en gelukkig, maar vooral verlangend Parijs terug te zien. Zij vatte haar zoon stevig bij de hand en Uyttenbogaert hield een waakzaam oog op zijn dochter.

'Ik zie Silvère nergens,' zei hij, trachtend langs de dichte drom reizigers en anderen heen te kijken. 'Hij heeft toch geschreven dat hij aan het station zou zijn, niet?'

'Ja,' zei Elly, 'maar hij zal wel aan het eind van het perron wachten, want...'

'Hallo!' brulde Uyttenbogaert eensklaps, terwijl hij even de hand van zijn dochtertje losliet om met zijn arm te kunnen zwaaien en de aandacht te trekken van zijn vriend en collega Silvère, wiens lange gestalte hij inmiddels bij de uitgang van het perron ontdekte.

Zoals Uyttenbogaert wel gedacht had, stond Annette druk en opgewonden met Silvère te praten, tot deze eindelijk zijn Amsterdamse collega in het oog kreeg; hij greep zijn hoed, wuifde zijn vrienden een welkom toe, en kwam dan met grote stappen op hen af.

De beide kinderen rukten zich los en stormden hem tegemoet; Silvère tilde de kleuters één voor één op, hoog in zijn sterke armen, om ze dan weer neer te zetten met een oneindige voorzichtigheid als waren ze van kraak-porselein. Ze hingen echter als klitten aan zijn jas en stelden

honderd vragen, waarop hij onmogelijk kon antwoorden, want inmiddels hadden Uyttenbogaert en Elly de groep bereikt.

Handen werden geschud, begroetingen gewisseld.

‘Wel, wel,’ zei Silvère, ‘blij dat ik jullie weer terugzie. Ik hoop dat we een paar verrukkelijke Kerstdagen zullen hebben met z’n allen. Maar à propos, jullie blijft toch zeker tot na Nieuwjaar!’

‘Als er niets bijzonders gebeurt, graag, natuurlijk,’ antwoordde Uyttenbogaert.

De stoet stevende op de uitgang af, waar het hevig tochtte, zoals aan alle stations overigens, en waar de scherpe, gure oostenwind door de dikste winterjassen en pelzen heensneed. Silvère spoedde zich vooruit naar zijn wagen die langs het trottoir in de rue de Dunkerque geparkeerd stond.

Een agent, die voor het station surveilleerde en speciaal een oogje op de wagen van zijn chef gehouden had, schoot toe om het portier te openen.

‘Bonsoir, hoofdinspecteur!’

‘Bonsoir, sergeant. Koud hé?’

‘Un froid de canard,’ antwoordde de agent, het portier openhoudend.

Uyttenbogaert, Elly en Annette schoven achterin de wagen, want de kinderen hadden inmiddels uitgemaakt dat ze best met z’n tweeën naast ‘oom Silvère’ konden zitten. ‘Je moet niet oom Silvère zeggen, maar oncle Bruno,’ wees Geneviève, die beter Frans sprak dan menig magistrat harer geboorrestad, haar broer terug.

De motor sloeg aan, en met een brede zwaai verdween de auto in de richting van de Boulevard Magenta, dan langs de Boulevard de Strasbourg, om vervolgens bij de Bonne Nouvelle rechts af te slaan want Silvère zette koers naar de grote boulevards. Het was een attentie voor zijn gasten, en speciaal voor de vrouwelijk helft ervan. In de rue Royale, Chez Weber, werd halt gehouden, en men installeerde zich op het verwarmde en beschutte terras, bracht een uurtje zoek met praten, het uitwisselen van indrukken en het ophalen van oude, goede herinneringen. De kinderen vermaakten zich met te kijken naar het drukke verkeer, de talloze lichten van de Place de la Concorde en de feeëriek verlichte Madeleine, tot men eindelijk tegen half zeven opbrak, weer in de auto stapte en koers zette naar de villa van Silvère in de landelijke Parijse voorstad Epinay.

‘Eindelijk rust. Eindelijk,’ zuchtte Uyttenbogaert, terwijl hij het zich in een diepe fauteuil gemakkelijk maakte. Silvère zat met zijn gast en diens vrouw in de studeerkamer, waar een staande, tulpvormige lamp haar zachte schijnsel tegen het plafond wierp. Het diner was zo aangenaam mogelijk verlopen; de kinderen waren onmiddellijk na de maaltijd te bed gebracht en sliepen als rozen.

‘Eindelijk rust,’ zuchtte Uyttenbogaert nogmaals, een nieuwe sigaret aanstekend.

‘De vader-martelaar,’ spotte Silvère, terwijl hij uit zijn leunstoel overeind kwam en even de Sûreté opbelde om te horen of er soms iets bijzonders was.

‘Niets aan de hand?’ vroeg Elly, toen Silvère de hoorn weer op de haak legde.

Silvère schudde het hoofd. ‘Gelukkig niet. Stel je voor dat ze me nu voor een ernstig geval weg kwamen halen. Adieu Kerstvakantie, adieu Réveillon!’

‘Asjeblieft niet!’ zei Uyttenbogaert. ‘Geen gezeur! Overmorgen is ’t Kerstmis en we hebben geen tijd en geen lust voor criminele problemen.’

‘Ik help het je wensen,’ besloot Silvère lachend, en daarmee was het onderwerp van de baan.

Weinig vermoedden zij die avond dat zij weldra voor een geval zouden komen te staan, dat Silvère zowel als Uyttenbogaert later één der meest lugubere, en één der meest sinistere avonturen uit hun hele loopbaan zouden noemen.